

derfor at hæve Rhythmerne i Verset, indblande nogle Smaa-Ord som Overgange, hvorved Dialogen bliver naturligere.

I Haab, at De bevarer mig i venskabelig Erin-
dring og tager tiltakke med, hvad Huset denne-
gang har formaaet, er jeg Deres ærbødige

Forf. til Gjengangerbrevene.

Fra ROSENKILDE til HERTZ.

d. 19. Marts 1832.

Jeg siger Dem mange Tak for Digtet, ret oprigtig Tak for en kierlig Opmærksomhed, som jeg har liden Fordring paa. Men: Maae jeg sige Noget?

Jeg har et jydske Digt af St. St. Blicher at sige, som ingen anden kan sige end jeg. Om jeg nu skulde finde, at 2 Bondedialecter er mig ikke tienligt paa een Aften, bliver De mig da vel ugunstig, om jeg lader Digtet sige af enten Ryge eller af Phister. Denne kan bedst; men Hiin er yderst indtaget af Fortællingen og synes nødigt at give Slip paa at sige den, ifald jeg ikke gjør det.

Hvilken Idee: Landmagten og Sø-
magten! faae Timer før 2den April*):

*) Aftenunderholdningen var d. 1ste April.

Gud velsigne Dem, om De udfører den! Ikke eet ret alvorligt, rigtigt værdigt Alvorsdigt har jeg. — Om det kommer først om Fredagen, saa er det ikke for seent. —

Takkende for det Erholdte, siger jeg ikke Mere; men . . .

Naa — jeg henlever altid med venskabelig Deeltagelse i alle Deres Anliggender for saa vidt de berøre vore fælleds Gudinder.

Deres Rosenkilde.

Til Forf. af Giengangerbrevene.

Fra HERTZ til ROSENKILDE.

d. 23. Marts 1832.

Høistærede! Efter at have modtaget Deres Brev, tog jeg fat paa den mig bestandigt kjærere Idee om Land- og Sømagten, og er saa nær færdig med Udførelsen deraf, at jeg tør love Dem Digtet til iovermorgen. — — Da jeg har Grunde for nødtigt at ville have fleere end eet Stykke under mit Firma, ønsker jeg, at Bondehistorien maa anføres aldeles anonymt, Land- og Sømagten derimod under mit sædvanlige Bomærke. Dette sidste Stykke vil bedst passe sig for Hr. Nielsen (da Tonen [deri er holdt noget frisk og ungdommelig) men kan upaatvivleligt ogsaa fremsiges af Dr. Ryge.